

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

9. ŘÍJNA 2005

Z obsahu:

Boží zaslíbení
Davidovu domu (II.)
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. září 2005
- strana 2 -

Není pochyb,
Ježíš mě zavolal
Erich Neidhard - kněz
s pozdním povoláním
pracuje mezi mládeží
- strana 4 -

Lev z Münsteru
a Pius XII.
- strana 6 -

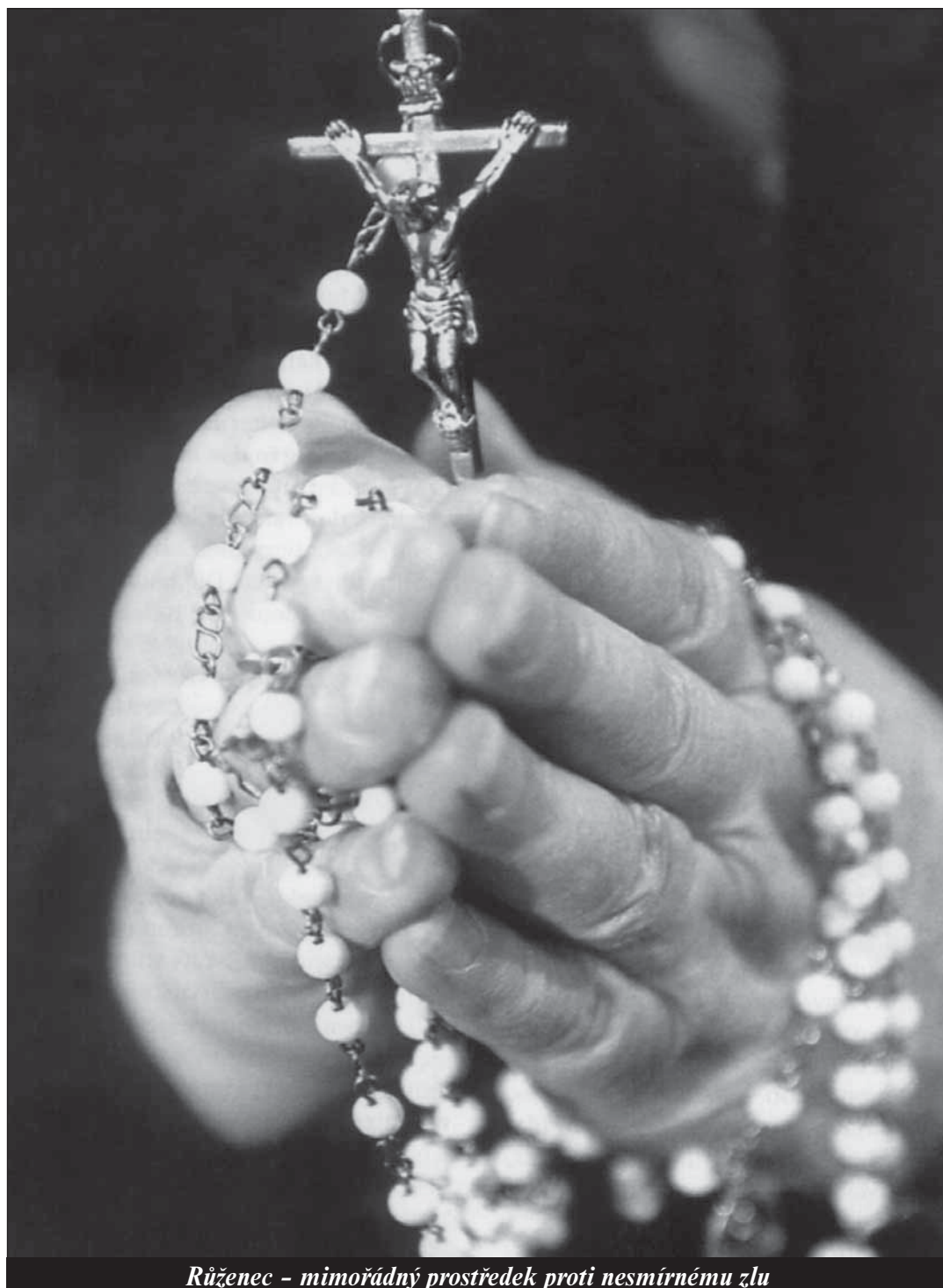
Moje cesta
do římskokatolické
církve
Marc Freiburger
- strana 8 -

Proti nebezpečí
satanismu
Rozhovor agentury Zenit
s italským novinářem
Carlem Climatim
- strana 9 -

Přechovávání Eucharistie
Svatostánek
a jeho dějiny - dokončení
- strana 10 -

„Modlitba malých
za velkou věc“
- strana 12 -

Terorismus se rodí
ve fundamentalismu
tradičních
islámských škol
- strana 13 -

Růženec - mimořádný prostředek proti nesmírnému zlu

EDITORIAL

Žalm, který byl právě na řadě ve střeďech katechezích, nám připomíná událost, kdy se král David zapřísáhl, že zbuduje pro Boží archu chrám. Byl si dobře vědom, že stánek, který může člověk zbudovat svými rukama pro Nejvyššího, musí vynikat nade všechny lidské příbytky a paláce. Co by asi teprve podnikl, kdyby hledal stánek nikoliv pro pouhou archu, ale pro samotného skutečně přítomného živého Boha, tak jak zůstává mezi námi v zázračných eucharistických způsobech? Poslední dvě katecheze Benedikta XVI. o davidovském žalmu 131 jako by čekaly právě na závěr Roku Eucharistie, velkého daru, který nám zanechal nezapomenutelný papež Jan Pavel II. Tento žalm je zpěvem radosti a chvály Hospodinu za dar jeho přítomnosti uprostřed Božího lidu. Také Rok Eucharistie měl být tím, o čem zpívá žalm 131, dobou velkého návratu k Boží přítomnosti uprostřed Božího lidu. Ne proto, že by Bůh sám od nás odešel, ale protože my sami jsme se od něho stále více vzdalovali, a tak se zbavovali ovoce jeho přítomnosti úměrně s tím, jak slábla živá víra a skutečná úcta k svátostnému Spasiteli.

Stalo se totiž to, co se muselo stát. Lidská psychika má své zákonitosti, které není možno obcházet ani ignorovat. Umí si někdo představit milence, kteří by se dohodli, že svou lásku prohloubí tím, že omezí její vzájemné projevy? Projevy mé náklonnosti nepotřebuje jen můj partner, ale potřebuji je především já sám, protože náklonnost nijak neprojevovaná nutně přestane být ve mně skutečností. Totéž platí o úctě. Osoba, kterou přestanu zdravít a se kterou sotva kdy promluví, se pro mě postupně stává někým cizím, k němuž přestanu chovat úctu. Kdo se mohl domnívat, že je možno uvést závěry koncilu do života tím, když se budou omezovat projevy úcty k Boží svátostné přítomnosti? Tak se sotva dosáhne prohloubení a zvrucnění

Pokračování na str. 11

Boží zaslíbení Davidovu domu (II.)

Zazněla druhá část žalmu 131, zpěvu, který připomíná prvořadou událost v dějinách Izraele – přenesení Hospodinovy archy do města Jeruzaléma.

David byl strůjcem tohoto přenesení, jak to dosvědčuje první část žalmu, o které jsme již uvažovali. Král totiž pronesl

Bůh požehná shromážděným, postará se o chudé, aby mohli zahnat hlad (srov. v. 15), vztáhne svou ochrannou ruku nad kněze a nabídne jim spásu; způsobí, aby všichni věřící žili v radosti a důvěře (srov. v. 16).

Ještě mocnější požehnání je opakovaně vyhrazeno Davidov-

nách. Žalm 131 se tedy stává oslavou Boha – Emanuela, který stojí u svých tvorů. Žije vedle nich a žehná jim, aby zůstali spojeni v pravdě a spravedlnosti. V duchovním středu tohoto hymnu je již předešlá Janovy proklamace: *A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14).

Skončíme připomínkou, že počátek této druhé části žalmu 131 užívali obyčejně církevní Otcové k popisu vtělení Slova v lůně Panny Marie.

Panenský porod

Již svatý Ireneus s odvoláním na slova proroka Izaiáša o panenské rodičce vysvětluje: „Slova – *Slyšte tedy, dome Davidův* (Iz 7,13) znamenají, že věčný král, o kterém Bůh slíbil Davidovi, že ho vzbudí jako *plod jeho lůna* (Ž 131,11), je totožný s tím, který se narodil z Panny z Davidova rodu. Proto mu slíbil krále, který se narodí jako *plod jeho lůna*, což je výraz označující nedotčenou pannu. Písmo tedy... klade a potvrzuje plod lůna, aby prohlásilo, že zplození toho, který má přijít, se uskuteční z Panny. Právě tak to Alžběta, naplněná Duchem Svatým, dosvědčí, když řekne Marii: *Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod tvého lůna* (Lk 1,42). Tak Duch Svatý ukazuje těm, kteří mu chtějí naslouchat, že porodem Panny, tj. Marie, se naplnil slib, který Bůh učinil Davidovi, že vzbudí krále z plodu jeho lůna“ (Contro le eresie, 3,21, 5): *Già e non ancora*, CCCXX, Milán 1997, s. 285).

A tak vidíme ve velkém oblouku, který se klene od antického žalmu až po Pánovo vtělení, Boží věrnost. V žalmu se již zjevuje a prozařuje tajemství Boha, který přebývá mezi námi, který se vtělením stává jedním z nás. A tato Boží věrnost a naše důvěra v proměnách dějin je naší radostí.

Bollettino Vaticano 21. 9. 2005
Mezitaluky redakce Světla

přísahu, že se neubytuje v královském paláci dříve, než najde příbytek pro Boží archu, znamená to Boží přítomnosti uprostřed svého lidu (srov. v. 3–5).

Boží odpověď

Na tuto přísahu panovníka odpovídá nyní přísaha samotného Boha: *Přísahal Hospodin Davidovi s věrností, kterou neporuší* (v. 11). Tento slavnostní slib je v podstatě tentýž jako ten, který učinil prorok Nathan Božím jménem samotnému Davidovi; týká se budoucího davidovského potomstva určeného, aby trvale kralovalo (srov. 2 Sam 7,8–16).

V tomto bodě se žalm mění ve zpěv a oslavuje úžasné výsledky jak Hospodinova daru, tak věrnosti Izraele. Bude totiž možno zakoušet Boží přítomnost uprostřed lidu (srov. v. 13–14): Bůh bude jako obyvatel mezi obyvateli Jeruzaléma, jako občan, který prožívá s ostatními občany dějinné události, přičemž nabízí moc svého požehnání.

vi a jeho potomstvu: *Zde dám vyrašíť rohu Davidovu, rozžehnu svítlnu svému pomazanému. Jeho nepřátele obléknu v hanbu, ale na něm zazáří má koruna.* (v. 17–18)

Výhonek královského rodu

Ještě jednou, jak se stalo v první části žalmu (srov. v. 10), vystoupí na scénu postava *Pomazaného*, v hebrejštině *Mesiáše*, který navazuje Davidovo potomstvo na mesianismus, a ten pak v křesťanské interpretaci nachází plné uskutečnění v postavě Krista. Použité obrazy jsou živé: David je představen jako výhonek, který mohutně roste. Bůh osvětluje Davidovo potomstvo zářivou lampou, symbolem vitality a slávy; skvostná koruna bude znamením jeho triumfu nad nepřáteli, a tedy vítězství nad zlem.

V Jeruzalémě, v chrámě, který stráží archu, a v Davidově potomstvu se uskutečňuje dvojí Hospodinova přítomnost – jednak v prostoru a jednak v ději-

Pozvání na Královu hostinu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kohokoliv najdete, pozvěte ho na svatbu.

Dostává se ti opět pozvání k hostině Božího slova, kterou ti připravil Pán. Odlož na chvíli své starosti a zájmy, ustroj se do šatu pokory a usebranosti a pospěš do Ježíšovy hodovní síně. Pán se opět vrací k bolestnému tématu neuvěřitelné zatvzelenosti vyvolaného národa. Pros Ducha Svatého, aby tě uchránil od pyšné zaslepenosti, která působí Otcovu srdci takovou bolest.

Nebeský Král rozeslal na všechny strany své posly s radostnou zvěstí: *Pojďte na svatbu!*

Sám Otec připravil všechno potřebné. Velice mu záleží na tom, aby všichni přišli na hostinu, protože je to oslava jeho jednorozeného Syna. Přichystal všechno potřebné s největší péčí a láskou, aby všem udělal radost vším tím, co může nabídnout jen jeho nekonečná velkodušnost a štědrost. Jeho poslové se nemají spokojit s tím, že vyřídí Královo pozvání. Jejich úkolem je přivádět pozvané osobně do hodovní síně.

Nechceš být Pánu nápomocen touto službou? Dal ti možnost zasednout u jeho stolu, takže jsi poznal nejen nekonečnou hodnotu všeho, co je prostřeno na jeho tabuli, ale také ses mohl přesvědčit, kolik volných míst zbývá stále v královské hodovní síni. Připoj se velkodušně k jeho služebníkům.

Bohužel, královští poslové se vrací s nepořízenou. Ti, kterým tlumočili nejčestnější osobní Boží pozvání, *nechtějí přijít*. Všimni si dobře, čeho všeho si cení více než účasti na královské svatbě: dávají přednost osobním zájmům, vidině hmotných statků, obchodům, penězům, zisku. Nestává se i tobě, že se stáváš z podobných příčin hluchý k Božímu slovu?

Královi služebníci však musí počítat dokonce i s tím, že se setkají nejen s odmítáním, ale i potupami, týráním a dokonce i s ohrožením vlastního života. Ježíš s bolestí konstatuje, že jsou lidé, pro které je nabízená Králova přízeň přímo nesnesitelná. Co se to muselo odehrát v srdcích těch, kteří za pozváním k hodům Boží dobrotivosti vidí přímo své vlastní ohrožení? Nejvyšší Boží štedrá velkodušnost je podněcuje k odporu, hněvu a nesmiřitelné zášti. Nejen že sami pozvání odmítají, ale cítí potřebu zabránit tomu, aby se pozvání nedostalo ani k dal-

ším lidem: snaží se násilím zbavit těch, kteří přicházejí s radostným poselstvím lásky a Boží štědrosti. Uzavřeli se do svého přesvědčení, že nic nemůže být lepšího a krásnějšího nad to, co oni sami vymysleli, co oni nabízejí. Vadí jim proto všechno, co by je mohlo nějak zastínit, usvědčit z nepravdy, malosti a zaslepené ješitnosti.

Zabíjet Boží posly je možno nejen zbraní, ale i slovem. Ale každý, kdo tvrdošjně a pyšně setrvává v odmítání Boží nezištné laskavosti, musí počítat s tím, že na něho dopadne neúprosná spravedlnost.

Pohled do prázdné hodovní síně naplňuje Krále bolesti. Pocity zklamaného hostitele jsou velmi srozumitelné zvláště pro toho, kdo již někdy marně vyhlížel pozvané hosty a prožil skličující pocity z pohledu na zbytečně prostřený stůl. Ten, kdo připravil Králi takové zklamání, jistě není hoden zasednout k svatební hostině.

Královy dary však nemohou přijít na zmar. Jeho vynalézavá láska nezná hranic. Nesmírně touží prožívat v naplněné hodovní síni svou radost z darované radosti. Jeho laskavého pozvání se proto dostane jiným, kteří to zatím ani netuší a nic takového nečekávají.

Pán znovu rozesílá své služebníky, tentokrát *na rozcestí*. Tam jsou především ti, kteří se bezradně rozhlížejí, kam dál, protože hledají správnou cestu: všichni tito bloudící a hledající jsou nečekaně zváni do královského domu, ať jsou *dobří nebo zlí*. To jsou tedy ti, ke kterým jsi také ty poslán: jdi jim přesvědčivě vysvětlit, kam mají jít. Nemáš za úkol sám rozlišovat, kdo si Královo pozvání zaslouží a kdo ne. Máš se přičinit, aby volná místa u Boží tabule nezůstávala neobsazena. To ostatní přenechej na rozhodnutí samotnému Hostiteli.

Svatební hostina Králova Syna může konečně začít. Boží štědrost dosáhla toho, že hodovní síň, v které je dostatek místa pro všechny, se přece jen zaplnila. Připrav si své osobní blahopřání Ženichovi i jeho Otcí. Co jim řekneš?

Avšak ani uprostřed všeobecného veselí nepřeslechni vážné závěrečné varování. Jestliže Král pozval do svých síní *dobré i zlé*, neznamená to, že je zde místo i pro svévolné vetřelce. Na svatební hostině královského Syna nesmí nikdo chytračit a jen tak se přiživovat a nedbat na to, co se sluší a patří. Opatruj si proto pečlivě své *svatební roucho*. Nedej na ty, kteří by ti chtěli namluvit, že už ho není zapotřebí. Právě ono je pro tebe zárukou, že jsi nejen *pozván*, ale i *vybrán*.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 25,6–10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to štavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halí všechny lidi, přikrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení – Flp 4,12–14,19–20

Bratři! Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodni, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otcí, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 22,1–14

Ježíš mluvil k velebnějším a starším lidu v podobstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: ‚Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, poďte na svatbu!‘ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatební hostina je sice připravena, ale pozvání ji nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.‘ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?‘ On se nezmoohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.‘ Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Otec našeho Pána Ježíše Krista kéž nás osvítí, abychom pochopili, co čeká ty, které On povolal.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm k Aleluja (srov. Ef 1,17–18)

Není pochyb, Ježíš mě zavolal

Erich Neidhard – kněz s pozdním povoláním pracuje mezi mládeží

P. Erich Neidhard je jeden ze dvou oblíbených kněží mého vnuka Pavla: je vysoký, světlovlasý, pěkného vzhledu a vyzařuje radost. V pořadu pro děti Radia Maria vyptával se ho malý Pavel na jeho životní dráhu, jeho víru, jeho dosavadní kněžskou činnost a jeho přání do budoucna. Zřejmě mi v něm vyrůstá konkurent!

Byla jsem u toho, když mu Pavlík kladl otázky a P. Erich na ně odpovídal svým laskavým, procitěným, ale také humorným způsobem. Bylo vidět, že si oba velmi dobře rozumí. Pomyslela jsem si, proč bych i já nemohla udělat interview pro čtenáře VISION 2000? A tak jsem se rozjela do Ernstbrunnu, farnosti uprostřed vinic, kde P. Erich nyní působí jako kaplan.

Narodil se ve Vídni v 18. okruhu a své dětství strávil s rodiči a starším bratrem v Gerasdorfu na severním okraji hlavního města. Po skončení školní docházky absolvoval gymnázium a obchodní akademii.

Nebyl právě vzorným žákem, spíše „taková řípa“, jak sám vzpomíná. „Byl jsem drzý a vždy zaměřen na hloupost.“ Tomu odpovídaly známky z chování! Doma byl pro svou přílišnou pohyblivost vystaven častým úrazům. Jednou jako dítě otevřel poklop žumpy a málem do ní spadl, kdyby ho maminka náhodou neuvíděla z okna a nezachránila. Se smíchem poznamenává, že jako dítě jistě zaměstnal aspoň 300 andělů strážných.

„Chodil jsi rád do kostela?“ ptá se ho vnuk Pavel ve svém interview. Erich musí přiznat: „Až do čtrnácti let jsem chodil pravidelně nebo řekněme častěji, protože jsme měli velmi zbožnou prababičku a ta na to dbala. Ale po birmování jsem do kostela přestal chodit: kostel – to nebylo pro mě. Písně byly nudné, kázání dlouhé, bylo mi tam zima a hlavou jsem byl stejně dávno někde venku. A setkání s Bohem v modlitbě jsem neprožíval ani předtím.“

Mezi 14 a 18 roky byl na mši jen tu a tam. „Nyní se to snažím

dohnat a jsem v kostele každý den,“ říká se smíchem. Jak je to dobré, že můžeme obnovit dobré zvyky, které jsme odložili!

Čím chtěl být v těch letech? Vlastně nic zvláštního. V 18 se mu líbilo být zvěrolékařem. Ale studium bylo příliš prospěšované chemií a ta mu neseděla. Tak začal s armádou, kde se vyškolil na sanifáka a pracoval pak v důstojnickém kasinu, kromě toho studoval optiku na hospodářské univerzitě. Ale již tři roky předtím jel poprvé do Medjugorje. Jeho bratr už tam byl dříve a Erich byl také zvědavý na tuto vesnici v Bosně a Hercegovině.

Přivedla ho sem jenom zvědavost? Dětem v rádiu to vysvětlil takto: „Boží láska si řekla: »U chlapíka jako je Erich musíme udělat malý zázrak. Pošlu ho do Medjugorje.« A tam jsem si pomyslel: Nevím sice jistě, jestli se tu Matka Boží opravdu zjevuje, ale je-li tomu tak, že zde Bůh chce lidem skrze Marii něco říct, tak zkusím také poslouchat.“

Abychom slyšeli Boha, k tomu je třeba znovu začít se modlit. Nicméně musel přiznat: „Tedy jsem už neuměl ani Zdravas Maria, tím méně Věřím v Boha. Jen Otče náš šel jakž takž.“ Od té doby se začal modlit, poprvé také společně s druhými.

Nejdůležitější dárek z Medjugorje byl tento: cítí, že musí jít ke zpovědi. V Radiu Maria to vypráví takto: „Řekl jsem si: »Erichu, ty jsi lump a darebák, musíš Bohu dát všechny své hříchy, aby k tobě mohl opět přijít.« Byl jsem si prostě zcela jist, že musím jít ke zpovědi. Jak se to dělá, to jsem už nevěděl. Ale kněz mi velice pomohl.“

Ale ve Vídni všechny tyto zážitky nestačily k tomu, aby

opět navštěvoval nedělní bohoslužby. Byl to však první krok na dlouhé, soustavné a důsledné cestě za Ježíšem. Nejdříve se přidal k jedné medjugorské modlitební skupině. Scházela se každý čtvrtek u dominikánů. Jednoho dne začal přemýšlet o tom, že když je neděle den Páně, měl by vlastně zajít na mši. Čím častěji to opakoval, tím hezčí zážitky prožíval. Už to nebyla nuda? Ani nápad!

Konstatoval totiž, že tu nejde o to, že on sám dává milostivě Bohu kousek svého času, ale že ho Bůh ve mši obdivuhodně obdarovává. Byl to neuvěřitelně cenný poznatek, snad vůbec ten nejdůležitější.

V té době v Medjugorje takřka zdomácněl. Protože ve studiu nebyl příliš horlivý, kdykoliv mu to dovolil čas, jezdil na místo, kde začalo jeho obrácení. Tady nacházel vždy novou sílu. V roce 1987 se stal členem skupiny mládeže v Schotte. Dvakrát týdně konali adorace. Jeho víra se stále více prohlubuje.

V růstu jeho víry přispěla jedna příhoda z Jugoslávie. Erich a jeho přítel vezli v autě, a to velmi rychle, P. Slavka Barbariče z Vídne zpět do Medjugorje. Na zpáteční cestě začalo pršet. Vozovka byla velice kluzká a auto sjelo z cesty. Porazili tři stromy a srovnali šest metrů plotu. Auto na cimpr campr, ale oběma mladíkům se nestalo jako zázrakem vůbec nic, i když nebyli připoutaní.

O rok později četl Erich poselství Gospy z onoho dne, 25. dubna 1988. To končí slovy: „Jsem s vámi, mám radost z vašeho obrácení a chráním vás svým mateřským pláštěm.“ Erichovi je to jasné: „Obrácení“

P. Erich Neidhard

a „ochrana“ jim zvláštním způsobem pomohly. Zázrak Prozřetelnosti?

V Oáze pokoje se Erich učí intenzivnějšímu způsobu křesťanského života. V té době – uprostřed studia na hospodářské škole – se vynořila myšlenka na kněžský stav. Není ještě konkrétní. Každopádně jezdí dále do Medjugorje, doprovází autobusové zájezdy. Kolikrát tam byl? Nemá tušení, když tam byl po stě, přestal to počítat.

Po skončení studia optiky pracoval na půl úvazku v bance. Roku 1993 se opět vynořila otázka povolání. Přestěhoval se do Würzburgu k jednomu dominikánovi, kterého poznal ve Vídni při jednom modlitebním shromáždění a který se snaží založit komunitu ve starém cisterciáckém klášteře. Již ne zcela mladý začne studium teologie. Po 2,5 letech a ukončení první části studia se vrací do Vídne.

Zde bydlí u jednoho přítele, pracuje dále na půl úvazku v bance a pokračuje ve studiu. Studium pomalu končí, schází jen nějaká zkouška a obhajoba diplomové práce. Přitahuje ho stále více kněžský stav, ale nemůže se rozhodnout pro vstup do semináře. Co bylo na rozhodování tak těžké? Ta základní otázka, zda ho Bůh opravdu volá. A s tím spojené rozhodování mezi kněžstvím a rodinou.

Při hledání duchovního vůdce doporučil mu někdo jezuitu Ericha Dröglera. Po prvním setkání mu jezuita vypráví, že dostal nabídku stát se spirituálem v semináři. Náhoda? Každopádně je mladému muži nyní jas-

né: „Jestliže to neudělám teď, později už to nesvedu.“ Tak se rozhodne vstoupit do vídeňského semináře.

„Vzdát se některých věcí, které mi zatím připadaly důležité, bylo něco jako malý smrtelný zápas,“ vzpomíná Erich dnes. Rodiče jeho rozhodnutí vůbec nechápali, doufali, že si vybere nějaké „solidní“ zaměstnání.

Jakmile rozhodnutí padlo, všechno jde ráz naráz. Nemá už žádné pochybnosti. Při jáhenském svěcení bylo všechno jasné: neměl vlastně na vybranou, protože Bůh si ho vyvolil. „Kdybych se rozhodl jinak, neudělal bych pro sebe nic dobrého.“ Dva roky v semináři uběhly velice rychle: „Byla to velmi dobrá doba, škola společného života a modlitby.“

Následuje dvouletá praxe pastoračního praktikanta – působí jako jako jáhen v jedné vídeňské fari. Vypráví, že se tam naučil mnoho v mnoha oblastech, mezi jiným práci s dětmi. Udělal mnoho dobrých zkušeností se studenty, kteří byli odpovědní za ministrantskou službu. Společně se modlí a hovoří o víře. Jeho jasně katolická linie však u některých naráží. A tak se v těchto napětích upevňuje jeho věrnost k učení Církve (a upevňuje jeho odolnost). K velké radosti mu k jeho kněžskému svěcení 29. června 2002 věnuje farnost nádherné mešní roucho.

Jeho prvním působištěm je Ernstbrunn v jedné vídeňské čtvrti uprostřed krásné přírody. Na Pavlíkovu otázku ve vysílání pro děti, zda toho nelitoval, že se stal knězem, odpovídá s úsměvem: „Čím déle jsem knězem, tím je to krásnější. Zpočátku člověk neví, jaké to bude.“ „Co je na kněžství nekrásnější?“ ptal se můj vnuk dále. Erich odpověděl otázkou, co si o tom myslí malý tazatel: „Stát před tolika lidmi,“ odpověděl chlapec a Erich se musel srdečně zasmát. Právě to mu nepripadalo nijak lehké, vypráví. Další Pavlíkův názor, co je nej-

krásnější, že může dělat všechno pro Boha, je už lepší trefa. „To máš pravdu,“ míní kněz, „to nejkrásnější je, že Ježíš mě povolal, abych se stal knězem. Vidím, že když dělám, co Bůh ode mne chce, cítím v sobě tu největší radost. Není důležité to, co dělám, zda hovořím s dětmi nebo pracuji se seniory, důležité je, že jsem stále kněz.“

Jaké jsou dnes oblasti jeho práce, to byla moje otázka, když jsem nyní v Ernstbrunn. Vidím, s jakou radostí P. Erich vypráví: „Jsem už v Ernstbrunnu třetí rok. Moje úkoly jsou především příprava k biřmování a prvnímu svatému přijímání a práce s ministranty.“

A nejdůležitější záležitost? „Vést lidi k modlitbě. Při všech setkáních, ať už je to farní rada nebo setkání rodičů nebo příprava na svátosti, vždy se společně modlíme, zazpíváme nějaké písně. Tak jsou věřící povzbuzeni, aby i doma začali se společnou modlitbou.“

Předávat radost z živé víry je především u mládeže důležitým úkolem. „Při přípravě na biřmování jsme byli o víkend v Marcheggu. Tak žijí mladí lidé již dlouho ve »škole života«. Tito mladí lidé vydali krásné svědectví. Také mniši na biřmovance velmi zapůsobili.“

Některé z nich vzal pan kaplan s sebou na týden mládeže v Pöllau, on sám tam letos po třetí spoluúčinkoval. Letos se týdne účastnilo více než 300 mladých lidí od 13 do 20 let. „Neznám nic, co by mohlo mladé lidi přivést v tak krátké době k tak intenzivní víře. Poznávají zde vše, co je důležité a potřebné: společnou modlitbu, chválu, Eucharistii, zpověď.“ Mladí se učí poznávat víru takovou, jaká je: něco nádherného. Je zde pestrá nabídka: nechybí ani sport, náboženské hry, které mohou vést k důležitým rozhodnutím. Jeden večer může vystoupit každý, kdo se rozhodl vést křesťanský život do všech důsledků, i ti, kteří cítí povolání ke kněžství nebo řehol-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V lásce vás volám: obraťte se, i když jste daleko od mého srdce. Nezapomeňte: já jsem vaše Matka a cítím bolest pro každého, kdo je daleko od mého srdce, ale nenachávám vás samotné. Věřím, že můžete opustit cestu hříchu a rozhodnout se pro svatost. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 9. 2005

nímu životu. Nikdo nikoho nenutí, to by bylo špatné.

Mladí z jeho farnosti byli tak nadšení, že se sami rozhodli založit modlitební skupinu. To byla pro mladého kněze velká radost. „Mladí jsou motivováni, aby společně spolupracovali. To je pro každého velká pomoc, protože tak může dále růst to, co Bůh daroval.“

Se dvěma staršími mládenci byl P. Erich v Kolině na SDM. Hned jsem chtěla vědět, jak on osobně prožil Kolín. A opět cítím nakažlivou radost, s jakou vypráví: „Bylo nádherné prožít Církev tak mezinárodně. Znal jsem to již z Medjugorje. Ale při SDM je tento zážitek již z množství účastníků ještě působivější: to množství setkání! Oslovíte lidi, mluvíte samozřejmě o víře. Vidíte, že místní církev je součástí společenství, které obepíná celý svět, a to je ohromný zážitek. Mnoho z života víry se uskutečňuje již v přípravě před příchodem papeže: adorace, ticho, písně, katecheze.“

Po krátkém zamyšlení pokračuje: Co bylo pro mě ještě krásné: zpovědi tolika mladých lidí. Vyslechl jsem velmi mnoho zpovědí. Tuto základní službu smíření prožíváme zvláště jako kněží.

Zpět k práci ve farnosti. Hlavní těžiště jsou děti a mládež a pozvání k modlitbě: „Povzbuzovat k modlitbě pokládám za nejdůležitější, je to pro mě hlavní těžiště i ve zpovědnici. Musíme se setkávat s Bohem v tichu modlitby. Každá farnost by měla být vlastně školou modlitby. Myslim, že na tom závisí všechno, i to, zda dojde ve farnosti k obnově. Vždyť i to je plod modlitby. Musíme posilovat všechny, kteří jsou k tomu ochotní.“

A ještě jedna velká záležitost: modlitby a oběti za dar víry

a zvláště za povolání: „Myslim, že je to velká odpovědnost, modlit se za lidi, kteří se ptají na své povolání. Povolání se nerodí z nějakých pastoračních plánů, nýbrž především z modlitby a obětí lidí ve farnosti: Aby Otec poslal dělníky na svou zeň. Povolání je dost. Ale oni potřebují modlitbu: svou i těch druhých. Bez modlitby není možné žít povolání, tak jak je Bůh posílá.“

Po chvíli tichého zamyšlení doplňuje: „Musíme vidět svou odpovědnost za vlastní zemi, to je základ všeho. Když scházejí povolání, je to proto, že schází modlitba. S modlitbou všechno stojí a padá. Jako křesťané se nemůžeme spokojit s nedělní mší svatou, je nutná osobní i společná modlitba doma, abychom tak rostli ve víře. A to jde jen tehdy, když si uděláme čas pro Boha a nasloucháme mu v modlitbě.“

Na závěr našeho rozhovoru vypráví mi P. Erich ještě jednu hezkou malou příhodu: Od roku 1999 se učí chorvatsky. K tomu ho přivedla ještě práce v bance, především v noci. Tehdy slyšel, jak si povídají chorvatské uklízečky. Je to krásná řeč, pomyslel si přitom a rozhodl se, že se jí naučí. Nebylo to nic lehkého. Teprve po dvouletém studiu se mu podařilo se tak napůl dorozumět. Jeho horlivost byla odměněna letos v létě při jedné dovolené s přítelem na ostrově Hvar. Oba mladí kněží bydleli v malé vesničce na pobřeží. Vedle domu, kde bydleli, byla kaple. Tam slavili mši svatou ve směsici němčiny a chorvatštiny. „Starší lidé, kteří tam přišli, nám byli za to velice vděční. Zvali nás na jídlo do podniků svých dětí a vnuků. Bylo to velice milé. Cítili jsme se jako v rodině.“

Z Vision 2000 - 5/2005
přeložil-lš

Lev z Münsteru a Pius XII.

Clemens August von Galen

Deník New York Times označil biskupa von Galena za „nejrozhodnějšího odpůrce protikřesťanského národně socialistického programu“. Jeho neohrožená kázání proti Hitlerovi zněla z kazatelny dómu v Münsteru do celého světa stejně jako ohlas jeho příkladné odvahy. Papež Pius XII. ho ve svých dopisech ujišťoval o své vděčnosti a podpoře.

„Tri kázání biskupa von Galena byla i pro nás útěchou a zado-
stiučněním, jaké jsme na cestě,
kterou kráčíme spolu s katolíky
Německa, už dlouho nenalezli.
Biskup zvolil pro své odvážné
vystoupení příhodný okamžik.“⁽¹⁾ Těmito slovy vděčnosti
a uznání napsanými 30. září 1941
biskupovi v Berlíně Konrádu von

Biskup von Galen

Preysing komentoval Pius XII.
tvrdý frontální útok, kterým
Clemens von Galen odstartoval
z kazatelny dómu v Münsteru,
tvrdý frontální útok na Hitlerův
režim. Ale na tom nebylo dosti.
Pius XII. uzavřel svůj dopis ber-
línskému biskupovi ujištěním své
plné podpory: „O tom, že bisku-
pové, kteří se s takovou odvahou
a tak statečnou formou zasazu-
jí pro věc Boží jako biskup von
Galen, najdou u nás vždy pod-
poru, nemusíme našeho spolu-
bratra vlastně ujišťovat.“⁽²⁾ Ber-
línský biskup okamžitě odpo-
věděl na papežův dopis a ujistil
ho, jak velice ho těší, že půso-
bení biskupa von Galena je pro
papeže útěchou.⁽³⁾

Ale co vlastně tento biskup
udělal, že Pius XII. mohl tak dát
najevo svou podporu a souhlas?
Kdo byl Clemens August von
Galen? Roku 1942, kdy váleč-

né události právě dosahovaly
svého vrcholu, zveřejnil *New
York Times* řadu článků o cír-
kevních hodnostářích, kteří se
odvážili vystoupit proti Hitlero-
vi. 8. června toho roku americké
noviny zahájily tento seriál pod
titulem *Churchmen who defy
Hitler* (Duchovní vzdorují Hit-
lerovi) článkem o nikom men-
ším než o biskupu von Galeno-
vi, kterého označily za „nejza-
rýtejšího odpůrce nacistického
programu“.

První životopisec von Gale-
na, německý kněz Heinrich Port-
mann – v letech 1938–1946 jeho
osobní sekretář – poukázal na
zcela zvláštní okolnosti, totiž na
to, že Galenův episkopát spadá
takřka přesně do období Hitle-
rovy vlády. Galen byl jmenován
biskupem devět měsíců po Hit-
lerově uchvácení moci a zemřel
devět měsíců po Hitlerovi.⁽⁴⁾

Clemens August von Galen
se narodil roku 1878 na hradě
Dinklage nedaleko Münsteru.
Před svým biskupským svěce-
ním z rukou Pia XI. byl jako syn
přísně katolické šlechtické rodi-
ny 23 let knězem v jedné berlín-

ské farnosti. Když ho Pius XI.
5. září 1933 jmenoval nástupcem
sv. Luidgara na biskupském stol-
ci v Münsteru, nemohli nacisté
přítomní jeho intronizaci ješ-
tě tušit, kolik bolestí hlavy jim
tento šlechtický potomek s hlu-
boce patriotickými city připraví.
Von Galen byl první biskup jme-
novaný po uzavření konkordátu
s Vatikánem (20. června 1933)
a jedním z prvních německých
biskupů, který nejen s krajním
bystrozrakem vytušil, jaké nebez-
pečí se skrývá v nacistické ideo-
logii, ale který také neváhal veřej-
ně pranýřovat násilnosti a bar-
barství nacistického teroru.

Odsouzení
„katechismu krve“

Nec laudibus nec timore (Ani
chválou ani strachem) – tak
znělo biskupské heslo tohoto
působivého německého prelá-
ta. A nehoženost tohoto *nec
timore* je zcela zřejmá.

Již dva měsíce po svém svě-
cení musel konstatovat, že vlá-
da nedodržuje právě uzavřené
dohody. Energicky protestoval
proti porušování konkordá-

Biskup von Galen prochází zástupy a žehná

tu. A když Alfred Rosenberg,
významný propagandista naci-
smu a Hitlerův pověřenec pro
dohled nad světonázorovým ško-
lením a výchovou v nacistickém
hnutí, dal v roce 1934 do obě-
hu svůj *Mýtus 20. století*, odsou-
dil von Galen ve svém pastýř-
ském listě k Velikonocům 1934
zcela jednoznačně novopohan-

Mnichov r. 1925 – Adolf Hitler
zakládá NSDAP

ský světový názor nacistů a zdů-
raznil pseudonáboženskou pova-
hu této ideologie. Označil ji za
nenapravitelně totalitární uče-
ní, které staví rasu nad mrav-
nost, krev nad zákon (...) a smě-
řuje k tomu, podvrátit zákla-
dy křesťanství (...). Von Galen
mluví o náboženském podvo-
du a domnívá se, že toto novo-
pohanství někdy dokonce skrý-
vá pod křesťanským jménem
své protikřesťanské útoky a že
je rozvratnou silou, která pře-
kračuje všechny ostatní, jaké
se v dřívějších dobách vyskyt-
ly.⁽⁵⁾ List končil výzvou k věřícím,
aby se nedali svést takov-
ým „jedem svědomím“. Součas-
ně žádal křesťanské rodiče, aby
bděli nad svými dětmi. Veliko-
noční poselství dopadlo jako
bomba a mělo na klérus a lid
osvobozující efekt, vyvolalo vlny,
kterým zasáhly nejen Německo,
ale i zahraničí.

O Velikonocích 1935 došlo
k dalšímu protiútoků. A opět
poukázal biskup na rasistickou
teorii a Rosenbergův „krvavý
katechismus“. Von Galen, kte-
rý o tak nebezpečných ohav-
nostech prostě nemohl před
věřícími mlčet, dal k diecézní-
mu věstníku přiložit studii proti
Mýtu 20. století a zasadil se o je-
jí rozšiřování. Odpověď režimu
nedala na sebe dlouho čekat.
Šéf gestapa Hermann Göring

vydal okružní list, ve kterém požadoval, aby kléru byl zakázán přístup do škol, Rosenberg se odebral do Münsteru a vytáhl proti biskupovi. Pokusil se proti němu pobouřit lid a zlikvidovat ho. Ale vestfálský lid, z velké části katolický, stál za svým biskupem. Projevy solidarity vyvrcholily 8. června velkým procesem, kterého se účastnilo neuvěřitelné množství věřících. Události v Münsteru překročily opět hranice Německa a vyvolaly vlnu komentářů v zahraničním tisku: „A když se katolíkům předhazuje, že se nestarají o politiku, je to naopak národní socialismus, který má starosti s náboženstvím.“⁽⁶⁾

Von Galen nebyl přirozeně jediným biskupem, který neobjasně odsoudil nacismus. Již v roce 1932 se biskupové posílili ve své kolegiální. Slavná byla kázání, která pronesl v roce 1933 mnichovský arcibiskup kardinál Michael Faulhaber. Ale po Hitlerově nástupu cítila se německá církev jako vydaná na pospas režimu, který se snažil stále více si ji podrobit, a proto chtěl strhnout na sebe moc i v církevní oblasti a šlapal přitom po občanských a lidských právech. Trvalo to jen několik let, než byla církev vystavena silnému pronásledování, které po vydání encykliky *Mit brennender Sorge* v roce 1937 nabylo ještě krutějších forem. Encykliku Pia XI., „nejneúprosnější odsouzení režimu, jaké kdy Vatikán vyslovil“⁽⁷⁾, označili nacisté za velezradu. Následovala řada zatýkání a persekucí. Von Galen dal ve své diecézi vytisknout 120 000 kopií této encykliky. Stejnou měrou, jakou rostly pokusy zastrašit jeho osobu, rostla i jeho prestiž a velká morální autorita, která z něho činila všemi, dokonce i Židy uznávaný vztažný bod. A tak byl münsterský biskup pro svůj „prudký útok na základy a vliv národního socialismu“ vpředvěčer vypuknutí války u říšské kanceláře označen za nejnebezpečnějšího odpůrce režimu.

Deník New York Times píše o biskupu von Galenovi jako o nejrozhodnějším odpůrci nacismu

Ale teprve kázáními v létě 1941 měl dosáhnout tento biskup světového věhlasu a vysloužit si titul „Lev z Münsteru“.

„Proto volám hlasitě: žádáme spravedlnost!“

V sobotu 12. června 1941 se biskup dověděl o obsazení domů jezuitů v Königstraße a domu Sentmaring. S postupující válkou zintenzívnili straníctví předáci konfiskaci církevního majetku a právě v těch dnech, kdy byl Münster těžce bombardován, začalo gestapo se systematickou deportací řeholníků a konfiskací klášterů. Byly zabaveny i domy klauzurních sester, řeholníci a řeholnice byli ponižováni a vyháněni. Biskup neváhal ani na okamžik a zakročil. Vyčetl mužům z gestapa, že provádějí hanebné a škodlivé dílo. Nebral si servítky a neohroženě je nazval „zloději a lupiči“. Bylo nevyhnutelně nutné obrátit se na veřejnost. Von Galen byl

připraven vzít na sebe pro Boha a pro Církev všechno, i když věděl, že ho to může stát život. A tak vystoupil 13. července na kazatelnu s pečlivě připraveným kázáním rozhodnut nazvat věci pravým jménem. „Nikdo z nás si není jist, a i když si je vědom, že je tím nejvěrnějším a nejsvědomitějším občanem, ví, že může být vyveden ze svého bytu, zbaven svobody a zavřen ve sklepích gestapáckých koncentračních táborů. Je mi jasno, že se to může jednoho dne stát i mně...“⁽⁸⁾

Nebral se také odhalovat přede všemi hanebné záměry gestapa a činil je odpovědným za porušování základů sociální spravedlnosti. „Zásahy tajné státní policie (...) byl vyvolán v širokých kruzích německého lidu pocit bezpráví..., který těžce poškozuje německé společenství... A proto pozvedám jménem právo tvorného němec-

kého lidu, jménem majestátu Spravedlnosti a v zájmu míru svůj hlas, proto hlasitě volám jakožto počestný občan, zástupce křesťanského náboženství a katolický biskup: Žádáme spravedlnost!“⁽⁹⁾

„Hanebné činy“, o kterých se dověděl, uvedl neohroženě jeden za druhým. Očitý svědek vypráví: „Muži a ženy povstávali, bylo slyšet souhlasné mručení, ale také hanobící komentáře a volání: Fuj!, což bylo v našem kostele normálně nemyslitelné. Viděl jsem lidi, jak propukli v pláč.“⁽¹⁰⁾

(pokračování)
30giorni 8/2004

Poznámky:

- (1) Dopis Pia XII. biskupovi v Berlíně
- (2) tamt.
- (3) *Letter de Pie XII aux évêques allemands ... AAS k druhé světové válce Sv. II. Anm., s. 229*
- (4) *Positio super virtutibus beatificationis et canonisationis servi Dei C. A. von Galen Sv. I., Summarium s. 427*
- (5) C. C. von Galen, *Un vescovo indesiderabile. Le grandi prediche di sfida al nazismo*, R. F. Esposito, Padova 1985, s. 47
- (6) *Le Figaro* 28. 6. 1935, Paříž
- (7) A. Rhodes, *Il Vaticano e le dittature 1922-1945*, Milán 1973, s. 11
- (8) A. C. von Galen, *Akten, Briefe und Predigten 1933-1946*, Nakl. Ferdinand Schöningh, Paderborn 1996, s. 847
- (9) tamt.
- (10) *Positio*, Sv. I, *Summarium* s. 418

Zástupy zdraví svého neohroženého biskupa von Galena

Moje cesta do římskokatolické církve

Pane, ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast (Ž 16,11).

Narodil jsem se před 37 lety v Karlsruhe (SRN). Moje matka mi vyprávěla, že jsem měl od dětství velmi vytríbený cit pro spravedlnost a velkou lásku k bližním. Moji rodiče byli humanisticky zaměřeni a věřili v „dobro v člověku“ a v jeho schopnosti určovat sám svůj život. Smrti všechno končí. V osobního Boha nevěřili a nic mi o něm nevyprávěli.

Velká touha po míru a po spravedlnosti a smyslu života mě přivedla v 17 letech k politické angažovanosti, do řad odborové mládeže a mírového hnutí. Když jsem skočil odbornou školní přípravu u pošt, obrátil jsem se k hudbě country a k jejímu poselství prostoty, čestnosti, lidskosti a svobody a stal jsem se ctitelům USA a jeho ideálů. Stal jsem se disk-jockeyem v jednom Country-Clubu. Po několika bouřlivých letech, ve kterých jsem hledal smysl života v nevázanosti, alkoholických nápojích a střídání žen, konstatoval jsem s hrůzou, že moje touha po lásce, pokoji a smyslu života zůstala neutištěna.

Obrátil jsem se k buddhismu, zajímal jsem se o indiánskou spiritualitu, o UFO, cestoval jsem do Indie a zabýval jsem se esoterickým léčitelstvím. Nenašel jsem však nikde to, co jsem hledal. Křesťanství jsem zcela odmítal, i když jsem je vlastně vůbec neznal. Zdálo se mi neatraktivní a pokrytecké.

O Velikonocích roku 1994 jsem poznal svou ženu Věru a brzy jsem se s ní oženil. Z důvodů integrace po útěku její rodiny z Maďarska do Švýcarska byla vychována katolicky. Jako přistěhovalec udělala ve Švýcarsku bolestné zkušenosti s odmítáním a odstrkováním cizinců, a to i v katolické církvi. Po naší svatbě z církve vystoupila.

I ona hledala smysl života. Po třech letech jsme prodali svůj

majetek a svůj byt a jezdili jsme půl roku po evropském Západu na kole se spacákem, abychom poznali jiné lidi, jejich ideje a ideály. Přitom jsme narazili také na křesťany, kteří žili svou vírou zcela samozřejmě, aniž by nás hned získávali pro víru. Velice na mě zapůsobilo, když se nás jednou zeptali, zda by nám to nevadilo, když nás zahrnou do svých modliteb. Pocítil jsem něco z důvěry v Boha a to mě silně dojalo.

Také křest mého synovce mě přivedl blíže k víře a já jsem se začal zajímat o Ježíše Krista.

V průběhu dalšího tříletého putování, které nás zavedlo do různých společenství, začali jsme navštěvovat křesťanské bohoslužby. Slova Bible, která jsme slyšeli, nás stále více oslovovala. Poznali jsme nakonec, že Ježíš Kristus, Boží Syn, za nás zcela osobně zemřel a vstal z mrtvých. On žije! Miluje nás a volá, abychom ho následovali. Byli jsme přemoženi jeho láskou!

Zde, u Ježíše Krista jsme konečně našli to, co jsme tak dlouho hledali – a mnohem více než to. Jsme dnes z celého srdce vděční za dar víry!

Ale měli jsme stále velké těžkosti s „institucí církve“ a její často ne příliš slavnou minulostí. Dvakrát jsme navštívili přednáškový kurs „2000 let křesťanství“ v severním Německu. Byly zde osvětlovány různé aspekty křesťanských dějin, otevřeně se zde hovořilo o chybách a úpadkových jevech. Zde jsme uzavřeli s církvi příměří.

S katolickými bohoslužbami jsem sice nemohl začít, protože jsem jim nerozuměl a chyběl mi přístup k významu liturgie, ale v evangelickém kostele jsem se cítil velmi blízko u Ježíše Krista a jeho slova.

12. března 2000 jsem se dal v luteránském kostele v Leven pokřtít. Moje žena i já jsme vstoupili do evangelicko-luteránské církve. Byl to právě den, kdy papež prosil o odpuštění

pochybení v církvi. Odešli jsme do Švýcarska, kde jsme se přidali k evangelicko-reformní církvi. Naše víra rostla stále silněji, také skrze pochybnosti a vnitřní boje. Co nám však v bohoslužbách orientovaných jen na slovo chybělo, byly liturgické prvky a hloubka slavností, které jsme oceňovali v luterské církvi. A chyběla nám tělesná blízkost našeho Spasitele.

Po dvou letech jsme dospěli do stádia, kdy už nám jen bohoslužba slova nestačila a toužili jsme po hloubce a životnosti většího společenství, ven z hranic omezené reformované farnosti. A zde jsme také nenacházeli odpověď v pouhém Božím slově.

Cítili jsme se povoláni k hlubšímu křesťanskému životu ve společenství a po delší přípravě a modlitbě jsme odešli do Anglie a zapojili se do „bratrského společenství“ 350 lidí, kteří žili na zemědělské usedlosti. Po nějaké době jsme tam pocítili velkou propast mezi skutečností a jejich ideály a s tím také duchovní prázdnotu.

V knihovně jsem objevil knihu: „Proč to katolíci dělají?“ od Kevina O. Johnsona, která mě velice zaujala. A zde jsem poprvé začal chápat, čemu vlastně katolíci věří. Odhalil jsem mnoho předpokladů, které jsem choval vůči katolické církvi vědomě i nevědomě, nebo které jsem převzal od druhých. Autor uměl svou víru tak objasnit a popsat, že mě to chytlo za srdce. Začal jsem se o ni živě zajímat.

O vánočním ránu byli jsme zcela nečekaně ze společenství vypovězeni a měli jsme je během tří dnů opustit a „ještě jednou prověřit venku své povolání“. Jako Maria a Josef při hledání hostince jsme na sv. Štěpána skončili na ostrově Werd u františkánů, se kterými jsem byl v přátelském kontaktu, než jsme odjeli do Švýcarska.

A zde v rytmu denní modlitby hodin, v hlubokém tichu

řeholního společenství, při denním styku s Bohem při slavení Eucharistie mohli jsme se vzpamatovat z velkého úleku a načerpat sílu k další cestě. Začali jsme se intenzivně zabývat katolickou vírou. Ptali jsme se kněží a bratři na Marii, na anděly, na papeže, na růženec, zpověď, očistec, četli jsme katechismus, viděli jsme filmy o světcích, začali jsme chápat liturgii a prožívali jsme hlubokou úctu ke mši svatě.

Naše srdce přijalo s jásotem katolickou víru. Čím více jsme se jí zbývali, tím více jsme byli přesvědčeni o její pravdě.

Na mé výslovné přání byl jsem 29. března při františkánské slavnosti přijat do katolické církve. Také moje žena se „vrátila“.

Dnes se radujeme z celosvětového společenství celé církve ve viditelném i neviditelném světě, na nebi i na zemi, jak se to modlíme v modlitbě Otče náš. Cítíme se spojeni s Kristovým Tělem a prožíváme všesvětové společenství bez rozdělení podle hranic a barvy kůže.

Děkuji Bohu zvláště za to, že jsme mohli jít cestou k Bohu vždy společně, což není rozhodně samozřejmost, jak jsme poznali ze zkušeností jiných manželských párů. A také děkuji všem lidem, které jsme na této cestě potkali, kteří nás provázeli a dále provázejí, kteří se za nás modlili a dále se za nás modlí. Ať jim Bůh žehná a obdaří je svou láskou.

Tři roky po našem „ano“ k víře v Ježíše Krista cítíme, že jsme „přišli domů“ a jsme Bohu za tuto cestu nesmírně vděční.

14. listopadu jsem se svým biskupem Kurtem Koechem slavil svátost biřmování. Tímto hluboce dojemným svátkem dospěla dlouhá cesta ke svému cíli.

Tento den byl něco zcela zvláštního. Cítím se se svým biskupem a celou církvi velice těsně spojen.

V katolické církvi jsem našel všeobsahující sounáležitost, kterou jsem jako křesťan hledal.

Z -sks- 35/2005 přeložil -lš-

Proti nebezpečí satanismu

Rozhovor agentury Zenit s italským novinářem Carlem Climatim

Papežská univerzita Regina Apostolorum ve spolupráci s nábožensko-výzkumným centrem GRIS pořádá druhý běh kursu exorcismu a osvobozující modlitby pro kněze z celého světa. Jedním z přednášejících je Carlo Climatim.

Proč se organizuje druhý kurs o exorcismu a satanismu?

Protože vznikla jeho naléhavá potřeba, jak to dokazují četné žádosti ze všech částí světa, které k nám přicházejí. Druhý běh kursu začne 13. října a potrvá do 9. února.

Běh je určen kněžím a těm studentům, kteří mají ukončené teologické vzdělání a připravují se na kněžský stav. Kursu je možno se účastnit také prostřednictvím videokonference. Připojení jsou v různých měsících celého světa.

Co je v druhém běhu o satanismu nového?

Kromě těch profesorů, kteří přednášeli již v prvním běhu, budou to arcibiskup Angelo Comastri, papežský generální vikář pro stát Vatikán, biskup Andrea Gemma FDP z Isernia-Vernafo. Na závěr přijede několik exorcistů.

Jak hodnotíte první běh kursu pořádaný v Římě?

Byl podle mého soudu především velmi zdařilý. Bylo zde

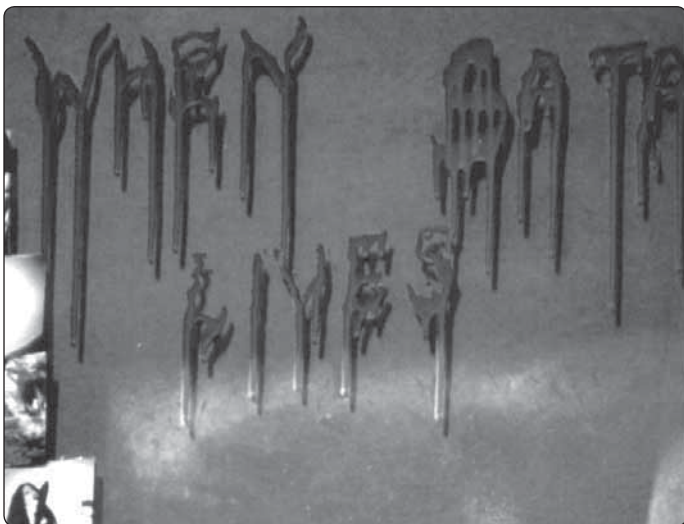
127 účastníků z Německa, Slovenska, Itálie, Mexika, Brazílie a USA. Zvláště oceňovali interdisciplinární charakter kursu. To umožnilo celkový pohled a ani

vědecký aspekt nepřišel zkrátka. Kurs chtěl odvést od povrchního a senzacionalistického pohledu ke krajně obtížnému a háklivému tématu.

Přispěl ohlas v médiích k úspěchu kursu?

Zcela jistě. Všude se mluvilo o naší iniciativě a bylo tak účinně velmi korektně a vyváženým způsobem.

Jaký cíl má kurs, který začne v říjnu?

Kromě tématu exorcismu bude se zabývat problémem satanismu a sekt. Kurs má dát kněžím zcela konkrétní a užitečné nástroje, aby mohli při své pastorační práci podávat náležitě informace a skutečně pomáhat rodinám.

Některé případy, o kterých informovala média v poslední době, jsou velice alarmující a je třeba podceňovaný problém narůstajícího satanismu pře-

devším mezi mládeží brát vážně. Má-li kněz dobrou formaci, může k řešení problému velmi výrazně přispět.

Jak byste popsal fenomén satanismu mládeže?

Satanismus mládeže je především „podomácku“ provozovaný satanismus. Stále více mladých dosvědčuje, že má pro ně temný svět a vyzývání satana zcela zvláštní přitažlivost. Mnohé více fascinují stíny než světlo.

Satanismus „podomácku“ je mnohem nebezpečnější než sekty. Sekty je ve skutečnosti možno vystopovat a kontrolovat. Ale „zábava“ tří nebo čtyř mladých se vymyká kontrole. Obvykle je možno zasáhnout, když už je pozdě.

Z toho důvodu je nutné, aby rodiny měly potřebné informace. V tom mohou kněží sehrát rozhodující roli a v předstihu nabídnout ochranná opatření.

Překlad -lš-

VĚŘÍCÍ MAJÍ PROSAZOVAT ZÁKONY PODPORUJÍCÍ RODINU

Účastníkům setkání rodin ve španělském Torreciadadu 17. září zaslal papež poselství, kde říká, že věřící mají prosazovat zákony a systémy podporující rodinu. „Věnujte se namáhavému dílu prosazování a zpřísnování zákonů a systémů, které pozitivně ovlivňují práva a povinnosti rodiny jako společnosti založeného Stvořitelem i stálého znamení naděje pro všechny národy.“ Proti tradiční představě rodiny jdou naopak tendence „totalitářských sil, které nechtějí, aby lidé byli osobami, ale spíše izolovanými jednotlivci, jež lze snadno kontrolovat“.

Na setkání v Torreciadadu se sešlo 15000 lidí, aby oslavili Mariánský den rodiny; tuto iniciativu zahájil svatý Josemaría Escrivá a jejím smyslem je postavit křesťanské domovy pod ochranu Panny Marie Andělské.

Zenit - Res Claritatic

* * *

Křesťanská společnost na jihu Austrálie se rozhodla, že budou společně financovat propagační kampaň pod heslem „Ježíš - všechno o životě“. Budou využity billboardy, noviny, rozhlas i televize. „Chtěli bychom, aby lidé pochopili, že to, co Ježíš řekl, platí i dnes. Když nám budou lidé naslouchat, bude méně problémů, se kterými nyní bojujeme.“ Do kampaně je investováno 250 000 australských dolarů.

EUTANAZIE NA POSTUPU

Jak se dalo očekávat, praktikování eutanazie je v Holandsku tak rozšířené, že její použití je běžné už i u dětí a mladistvých. Smrt na požádání je legální za ne příliš přísných podmínek.

2,7 % všech úmrtí mladistvých bylo způsobeno smrticími léky. Oficiálně bylo registrováno 129 případů, kdy byla smrtící injekce použita na přání dětí nebo jejich rodičů. V mnoha případech však o takové smrti rozhodují jiní lékaři (75 případů) nebo zdravotnický personál (66 případů.).

Přechovávání Eucharistie

Svatostánek a jeho dějiny

Gotická doba

V této době existovaly různé způsoby přechovávání Eucharistie. Nádoby (věž, holubice, pyxida) byly zavěšeny nad oltářem a zahaleny rouškou. Někdy se schránka nacházela také pod oltářem, jak vyplývá ze synodálního statutu z Lutychu z roku 1287: „Corpus Domini in honesto loco, sub altari vel in armariolo sub clave custoidiant.“ (Tělo Páně ať je přechováváno na důstojném místě pod oltářem nebo ve skřínce pod klíčem.) Normálně se nádoba nacházela v malé skříni umístěné na zdi vpravo či vlevo od oltáře.

Zvláště ve velkých kostelech se dbalo na to, ozdobit dvířka této skříňky krásnými kovovými dekoracemi nebo malbou. Celek byl zarámován gotickým obloukem, postaven na sloupku ozdobeném oblouky a korunován cínovou korunou. Také vnitřek skříňek a jeho dvířka zevnitř byla umělecky vyzdobena. Otvor buďto kruhový nebo tvaru trojlístku nebo čtyřlístku (podle tvaru skříňky) opatřený mříží umožňoval věřícím, aby Nejsvětější Svátost uctívali zvenčí. Lampa, která před ním stále hořela, ukazovala věřícím zdálky místo, kde je uchováván proměněný Chléb. Na počátku 16. století se již s touto i když umělecky vyzdobenou, přece ale jen prostou schránou nespokojili. Začaly se objevovat první svátostné kaple, na severu Evropy již ve 14. století.

Původ těchto kaplí nám ukazuje, jak Duch Svátý vedl věřící a jak se rozšiřovala lidová zbožnost, která si vyžádala, aby se lidé mohli klanět proměněné Hostii nejen během mše svaté, ale i mimo ni. Eucharistický kult se projevil v tzv. monstrancích, které přispěly k rozšíření adorací jako výrazu srdečné, prosté a neméně hluboké víry a úcty.

Monstrance nepředstavovala nic jiného než nástroj pro veřejný kult Těla Pána, při čemž Hostie byla vystavena úctě ve zvláštní zdobené schráně tak, aby byla viditelná. Zvyk používat monstranci byl v lidové zbožnosti tak hluboce zakořeněný, že se ho nepodařilo omezit ani tu a tam se o to pokoušejícím synodům. Průvod Božího Těla byl slaven v Lutychu již v roce 1247. Papež Urban VI. ho rozšířil na celou církev v roce 1264 a definitivně ho potvrdil papež Jan XXII. r. 1316.

Eucharistické kaple byly budem, kde došlo k plné shodě synodálních nařízení a lidové zbožnosti. Byla to místa trvale vystavené Nejsvětější Svátosti. Bylo to místa s monumentální výstavbou ve formě věže, ve které byla Hostie přechovávána v průhledné nádobě za kovovou mříží, aby na ni věřící stále viděli.

Svatostánek na oltářním stole

Poslední historická fáze ve vývoji svatostánku jako eucharistické schránky na oltáři spa-

Svatostánek v bazilice sv. Petra, jehož autorem je slavný Bernini

dá do počátku 16. století. Pionýrem tohoto způsobu byl v Itálii zbožný biskup z Verony Mateo Giberti, který ho chtěl mít zaveden ve všech chrámech své diecéze. Z důvodu historické přesnosti je třeba říct, že se takové nařízení nachází již v *Ordinationes* u augustiniánů, které byly sestaveny za papeže Alexandra IV. (1254–1261): „Chceme, aby v našich kostelích bylo Tělo Kristovo přechováváno na hlavním oltáři v pyxidě ze slonové kosti nebo jiného drahého materiálu v nevelkém množství.“

Nařízení biskupa Gibertioho se setkal v severní Itálii s velkým ohlasem a brzy se rozšířilo i do dalších diecézí, především

do milánské, a to díky sv. Karlu Boromejskému, který nařídil přemístit Nejsvětější Svátost ze sakristie na hlavní oltář dómu. V Římě našla tato iniciativa rozhodného zastávce v Pavlu IV. V Rituálu zavedeném v roce 1614 Pavel V. nařídil tento způsob přechovávání pro celou svou diecézi a doporučil ho také ostatním. Mimo Itálii bylo možno volit způsob přechovávání podle místních obyčejů. Používaly se ponejvíce svatostánky ve stěně a eucharistické kaple.

Na protestantské popírání skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii reagoval Tridentský koncil (1545–1563). Rozšířilo se trvalé přechovávání Eucharistie na dobře viditelném místě na hlavním oltáři. Za tento způsob přechovávání vděčíme tedy nutnosti posílit víru. Nejběžnější způsob byl malý domek stupňovité vyvýšený, na kterém byly umístěny držáky se svícemi, které se zapalovaly při slavnostním výstavu Nejsvětější Svátosti. Tak vznikl na oltáři svého druhu minioltář jako součást oltáře, který byl stále monumentálnější a nesl kříž, svícny, ostatky nebo sochy svatých a andělů. V 18. století byla dvířka svatostánku umělecky zdobena a opatřována drahými kameny. Od poloviny 18. století byl svatostánek na hlavním oltáři běžný v celé církvi, což Benedikt XIV. 16. června 1746 prohlásil za „obecně platné nařízení“. Kongregace pro obřady vydala 16. srpna 1863 definitivní nařízení, ve kterém zakázala jiné formy přechovávání.

Dnešní praxe

Ve většině našich kostelů je svatostánek dominantním prvkem oltáře. Ze způsobu a místa přechovávání musí být zřejmá úcta k trvalé reálné přítomnosti Krista v Eucharistii a vytvořena možnost eucharistického klanění. Místo přechovávání musí být přímo přístupné a vhodné i pro osobní adoraci. Je-li tímto místem zvláštní kaple a vchod do této kaple není ihned zcela zřej-

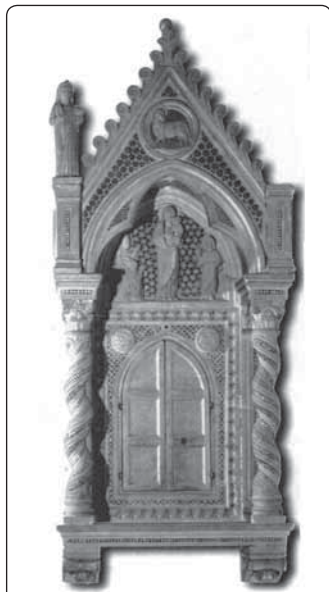

Svatostánek, 16. stol., Florencie, autor Giovanni della Robbia

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

mý a nápadný, musí být zajištěny potřebné „směrovky“. V této kapli musí být vhodná klekátká, aby věřící mohli v kleče konat své modlitby, i místa k sezení.

V každém kostele může být jen jeden svatostánek pro přechovávání a uctívání Eucharistie. Musí být solidní, pevný, nedotknutelný a neprůhledný. Tento svatostánek se musí nacházet na architektonicky význačném mís-

Svatostánek z přelomu 13. a 14. stol., autor Arnolfo di Cambio

tě. Musí u něho stále hořet věčné světlo jako znamení Pánovy přítomnosti a úcty k němu.

V této souvislosti je třeba poukázat také na posvátné nádoby, ve kterých se uchovává Tělo a Krev Páně jak při mši svaté (kalich a patena), tak při uchovávání a adoraci (ciborium, monstrance). Před krátkou dobou vydala Kongregace pro bohoslužbu a svátosti instrukci o náležitosti posvátných obřadů (viz *Redemptionis Sacramentum* z 24. dubna 2004), ve které se zmiňuje i o posvátných nádobách. Tyto nádoby musí být ze vzácného materiálu a umělecky zhotoveny, zakazují se takové materiály, jako jsou košíky a nádoby ze skla, hlíny, keramiky nebo jiných křehkých materiálů. Ciborium musí být uzavřené víkem a opatřené velem bílé nebo zlaté barvy.

30giorni 6/7/2005

víry. O neblahých důsledcích tohoto omylu jsme se také v posledních desetiletích mohli přesvědčit. A co horšího, dal se do pohybu bludný kruh: tak jak klesá úcta k Eucharistii, vytrácí se i nezbytná citlivost a vnímavost k projevům neúcty, takže se prohřešky, o kterých hovoří *Redemptionis Sacramentum*, berou stále na menší váhu, až se stávají samozřejmým obyčejem. Úctou projevujeme jak vnějšími úkony bohopocty, tak uctíváním a svědomitým zachováváním církevních předpisů. Přitom ne všechno, co je dovoleno, je také žádoucí. To, co se připoustí jako východisko z nouze, se nemůže pokládat za žádoucí obecnou praxi. Je jistě velký rozdíl přijímat Nejsvětější ze všech svátostí a přijímat svátostinu na Popeleční středu. Nemělo by se to zcela přirozeně, v našem vlastním zájmu, projevit ve výrazně rozdílném postoji? Před čtením evangelia pořádně slavnostní průvod s evangeliařem, se svícemi a kadídlkem, ke čtení evangelia a pronesení homilie požadujeme alespoň jáhenské svěcení, ale pro Eucharistii do svatostánku pak může zajít jen tak beze všeho laik a je mu svěřeno rozdělování Eucharistie i bez závažného a naléhavého důvodu. To je zcela nelogické. Stojí za povšimnutí, co se stalo Uzovi, který při onom slavnostním průvodu podle žalmu 131 si dovolil dotknout se archy, když se mu zdálo, že vůz vybočil z cesty. Mimochodem, za těch šestnáct let plné náboženské svobody si ty farnosti, které mají za to, že se bez pomocného přísluhovatele neobejdou, dávno mohly vychovat svého jáhna a nahradit tak z úcty k Nejsvětější Svátosti nežádoucí provizorium řádnou službou. Hluboká a upřímnými vnějšími úkony projevovaná úcta k Bohu je něco, co si musíme žárlivě střežit a rozvíjet, a to nikoliv proto, že by ji potřeboval Bůh, ale protože ji potřebujeme my sami: právě ona je pro nás totiž živým prožitkem Boží přítomnosti. Jestliže v našich chrá-

mech místo božského vystupuje do popředí jen lidské, nesmíme se divit, že se vyprazdňují.

Je k tomu ještě jeden vážný důvod. Nedostatek úcty se netýká jen věřících a církve. Ve společnosti, která přestala projevovat úctu k Bohu, se stává stále markantněji celospolečenským jevem také neúcta k člověku. To je velmi závažné. Společnost, která začne tolerovat neúctu i k tomu, co úctou nutně zasluhuje a vyžaduje, se dříve či později sama zadává svou pýchou a sobectvím. Za neúctou k Bohu následuje neúcta k autoritě, neúcta k zákonům, neúcta k cizímu majetku, a bohužel neúcta k člověku a životu. Dnes slyšíme v evangeliu podobenství o svatební hostině. Všimněme si příznačných důvodů, pro které pozvaní krajně neuctivě odmítli královu nabídku. Jeden se vymlouvá na pole, druhý na své obchody. Chamtivost jim byla nade vše, mamon se stal tou jedinou modlou, kterou uctívají. To je tragická modloslužba i v dnešní společnosti. Zatímco král nabízí velkou svatební hostinu, aby se všichni pozvaní bohatě nasýtí, a vydává na to štědře a velkodušně všechno své bohatství, mamon je božstvo zcela opačného ražení. Nic nedává, jen zotročuje svou nenasytností. Králova hodovní síň je výrazem velké úcty, kterou chová ke svým hostům. Mašinerie mamonu nechová k člověku ani tu nejmenší úctu. Pokládá ho za houbu určenou k dokonalému vyždímání. Bohatství světa se soustřeďuje v rukou zužujících se počtu superboháčů, kteří jsou k ostatním zcela bezohlední. Miliardy dolarů je vychovaly k naprosté neúctě k miliardám lidí strádajících v nedostatku, nemocích a umírajících hlady. Ke zvýšení svých zisků využívají každé možné příležitosti včetně živelných katastrof. Přitom plán na odstranění chudoby ve světě přijatý v OSN na začátku tisíciletí zůstává nadále na papíře. Není

nikoho, kdo by mohl položit meze této chamtivosti, protože politikové, kteří jsou u moci, jsou sami zapleteni a zainteresováni na zisku boháčů. O jejich nekálních zákulisních praktikách má obyčejný občan sotva potuchy. Korupční skandály, které stále častěji propukají, jsou jen špička ledovce. Co můžeme očekávat od politiků, kteří nemají ani úctu k sobě navzájem? Demokracie je možná jen potud, dokud ještě v lidech přetrvává reziduum křesťanské úcty k člověku spolu s vědomím odpovědnosti a solidarity. Ale jak se zdá, ty „poslední zásoby“ vzájemné úcty již docházejí a dominantní se stává sobecká bezohlednost.

Potřebovali bychom ne jednoho, ale hned několik „Lvů z Münsteru“, aby pozvedli svůj hlas a neúprosně odhalovali pravou tvář současné společnosti, která požívá sama sebe, protože to, čeho se s takovou samozřejmostí dopouští, jsou hříchy do nebe volající. Je třeba svět naléhavě varovat před hrozícím hněvem Krále, o kterém v podobenství slyšíme, že také poslal své vojsko, vrahy zahubil a město vypálil. A především je třeba dodat víry a důvěry věřícím, aby se vrátili ke svým pramenům a svou obnovenou úctou k Bohu živému a pravému se stali novým semenem úcty k člověku. Aby obnovili svou důvěru k modlitbě a při poznávání hrozby současného zla se o to vroučněji modlili a přinášeli oběti za obrodu Církve a spásu světa. Neměly by se často příliš obecné přímluvy nahradit konkrétními, aktuálními a adresnými prosbami, aby se tyto prosby staly věřícím jejich záležitostí a týdním či denním úmyslem, za který se dále vytrvale modlí a přinášejí oběti? A nakonec – kéž by se jako ovoce a památka na Rok Eucharistie konečně prosadila po svatém přijímání Svatým otcem tak požadovaná dávka posvátného ticha, ve kterém je možno osobně se důvěrně klanět Božskému hostu a rozmlouvat s ním! Deset vteřin je málo.

-red-

„Modlitba malých za velkou věc“

„Nevinné dětské kolébání, dětské volání k matce. Nejprostší, nejněžnější, nejdětštější zbožnost: spásný prostředek proti velkým sociálním zlům.“ O rukopisných poznámkách mladého Montiniho o svatém růženci.

Pavel VI. a růženec

Před rokem se objevila publikace, která vrhá nové světlo na vztah papeže Pavla VI. k růženci. Jsou to dosud nezveřejněné rukopisné poznámky mladého Montiniho, které se nyní objevily pod titulem *Notiziario no. 47*. Je to několik stránek s poznámkami, které budoucí papež zapsal v roce 1925, 1934 a 1937 a které mu sloužily jako osnova k některým kázáním o růženci.

Jako lombardský kněz vysvěcený v roce 1920 pracoval tehdy na Státním sekretariátu a byl až do roku 1933 národním asistentem na FUCI – Mezinárodní federaci katolických univerzit. V typicky útržkovitých poznámkách zachytil s geniální přesností podstatné rysy, které činí tuto prostou modlitbu pro život křesťanského lidu tak cennou. Začal u opakování formulací, které přibližují zbožnou praxi v rodinách k opakujícímu se průběhu všedních dnů. „Kde je fyzický (lidský) život, tam je opakování života, napsal Montini r. 1934 ve svých poznámkách. A Don Colzani připojuje ve svém komentáři: „Opakování, které se někdy jeví jako monotónní, vysvětluje Montini opravdu v dynamice života. V tomto bodu je opakování ve fyzickém životě tak zásadní, že je nenahraditelné. Je to opakující se dech, je to krok za krokem při chůzi vpřed.“ A také monotónní houpání matky, která kolébá dítě. Modlitba stejně tak jako tato obyčejná gesta nemusí vyhledávat něco originálního. Není to žádné zaměstnání pro „profesionály“ duchovního hledání. Péguy napsal – a snad přitom myslel na podobnost s farizeovi a celníkovi, že když se modlí bohatc, *mluví*, zatímco chudý, když mluví, *tak se modlí*. Modlíme se,

abychom si vyprosili věci, které slouží k životu: pokoj v rodině a ve světě, uzdravení nám dražého člověka, zdraví duše a těla. A když Ježíš sám vyzývá k tomu, abychom netlachali jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov (Mt 6,7), chrání právě opakování modliteb

Sestra Lucie při modlitbě

Otče náš a *Zdrávas Maria* před pokušením změnit modlitbu na přívál slov. „Objektivizované rozjímání o Kristově životě“, pohled na skutky, které vykonal Pán: „Jeho události, jedny tak lidské a obyčejné, jiné tak velké a božské, jsou modely, které jsou pro nás stále tak životné, blízké a konkrétní. Právě z tohoto opakujícího se rytmu modliteb proudí v růženci přání sestoupit prakticky k těmto událostem, jak to dělala Maria.“

Působivé je, že v poznámkách Montiniho k sv. růženci a obecněji ke křesťanskému životu jsou sémantické souvislosti s jednoduchými významovými obsahy, které jsou nejběžnější. Křesťanství je prostý příběh. A při čerpání z tohoto příběhu má automaticky přednost ten, který si střeží to, co Montini nazývá

„prostý a dětský duch“. Ty, kteří to prožívali v první polovině dvacátého století, má stále před očima a nazývá je „dobrymi lidmi“, „lidmi, kteří se modlí s láskyplnou zbožností, uzdravené lidi“. Je to národ, který asi „zná tajemství doslova“.

A právě skrze sladkou tvrdohlavost při modlitbě růžence stává se tato pobožnost „modlitbou malých za velkou věc“ a „podivuhodným prostředkem spásy v nevýslovném utrpení“. V jedné z delších poznámek, ve kterých je řeč o křížových taženích proti albigenským, píše Montini: „Můžeme uvést paměťhodnou událost, ve které Panna Maria učí svatého Dominika modlitbě růžence, mimořádnému prostředku proti nesmírnému zlu.“

Mohlo by se zdát, že prostředek proti albigenským musí být politického a válečného druhu, a přitom jako prostředek tu vystupuje nevinné dětské volání k Matce. Nejprostší, nejnevinější, nejdětštější zbožnost: to je spásný prostředek proti velkým sociálním zlům.“ (Poznámka z r. 1937)

To jsou intuice, které jsou dnes aktuálnější než kdykoliv předtím, právě v této naší době, tak plně předtuch nových křížových tažení.

30giorni 11/2004

* * *

Z rukopisných poznámek
Jana Křítitele Montiniho

RŮŽENEC

Krása růžence

Konstatování:

- Svátek modlitby?
- Modlitba, která je věncem z květů?
- Girlanda, která je Kristovým životem?

Moralita růžence

Ctnosti, které tato modlitba vyžaduje:

- dětského, dítěti rovného ducha, jednoduchost;
- objektivizovanou kontemplaci, životopis Krista;
- důvěru k Marii.

Teologie růžence

Nauka

- a) Mariina přímluva a naléhavá modlitba;
- b) *pro mě žít je Kristus* (Fil 1,21) cyklus jeho života a našeho života, který se mu připodobňuje tak jako Mariin;
- c) jednoduchá „podomácku upečená“ zbožnost.

Zbožnost růžence

Jak se modlit růženec

Jak daleko jde umění – svoboda – něžnost modlitby.

* * *

Klariskám v Římě

I. Modlit se růženec

Modlitba prostých:

- prostota;
- opakování může být život (a zase! dech, krok, růže)

II. Meditovat

- modlitba představeného
- zaměření duše
- obrazy
- k Ježíši s Marií

III. Následování

- modlitba světců
- jeho život – náš život
- jako Maria

- radost je pravidlo
- bolest je Prozřetelnost
- sláva je cíl

* * *

- Normálně se začíná tím, že se růženec obhazuje proti námitkám, že je to modlitba pro děti, pro prosté lidi.

- Ale to je vlastně omyl – jedná se právě o obhajobu ducha dětství a prostoty.

Opakování – kde je fyzický (lidský) život, tam je opakování života.

Terorismus se rodí ve fundamentalismu tradičních islámských škol

Rozum jistě nepatří k prvním pojmům, které nás napadají při tématu islám. A už vůbec ne, když pomyslíme na tak četné teroristické útoky posledních měsíců a let. A přece sehrává právě rozum svou roli při konfrontaci s islámem a v debatě o náboženstvích, která se rozproudila zvláště po 11. září 2001.

A to zvláště proto, že vzdělání muslimů značně ovlivňuje jejich myšlení. „Terorismus není neočekávaný výsledek islámu, nýbrž přímý důsledek toho, co se vyučuje v madaris – tradičních islámských školách,“ říká Samir Khalil Samir TJ v listu Asia News. Tento docent orientální teologie na teologické fakultě sv. Josefa v Bejrútu požaduje, aby se v boji proti terorismu podniklo také něco proti tradičnímu muslimskému vzdělávání.

Muslimové se musí naučit chápat rozdíl mezi náboženstvím a sekularismem. Jinak je dialog s nimi nemožný nebo je zcela povrchní a terorismus se bude šířit dál. Samir vidí kořeny terorismu v tradičním islámském vzdělávání.

Je to bezprostřední důsledek toho, co se v madaris vyučuje, zvláště pokud jde o fundamentalismus. Studium je příliš soustředěno na islám a uzavřeno do sebe. „Znalosti dějin se omezují na islámský svět.“ „Studium jiných náboženství slouží jen k tomu, aby byla po ruce odpověď, když je islám kritizován.“ Je to jen apologetika z islámské strany.

Není to nic divného. Za muftiho (islámský učitel práva) se může vydávat každý, kdo zná trochu islám a něco se z něho naučil nazpaměť. „Před 30 lety měla každá země jen jednoho muftiho a každý z nich měl své žáky,“ říká Samir. Nemají žádné vzdělání v oblasti matematiky, sociologie, psychologie ani lite-

ratury, neznají žádné humanitní vědy. Co však mají, je především velký vliv.

„Yusuf Qaradavi, známý imán z Kataru, je inteligentní a dobrý člověk, otevřený pro dialog s křesťany. Avšak bez nejmenších výčitek svědomí obhajuje teroristické útoky proti lidem v Izraeli.“ Každý den

hovoří hodinu v televizi a šíří své myšlenky po celém světě. To je jeden z cílů islámu, kromě obhajoby islámského náboženství.

Když přijdou imáni pracovat na Západ, mluví jen arabsky, turecky a podobně. Jen deset procent imánů ovládá jazyk země,

ve které působí. „Stojí mimo kulturu země, ve které žijí.“ Co tedy mohou říct mladým muslimům, kteří se narodili v Anglii, Francii nebo v Německu?

Propast mezi náboženstvími a moderní společností přitom přetrvává nebo se dokonce zvětšuje. „Neexistuje žádná spojitost mezi normálním studiem mla-

dého člověka ze Západu a studiem u imánů. Když imán učí na Západě, je to jako by katolický kněz znal pouze Bibli ve starověkém podání.“

Tak je možno vysvětlit, proč mladí lidé, kteří vyrostli v moderní západní společnosti,

spáchali teroristické útoky v Londýně. Většina z nich jsou normální mladí lidé narození v Anglii. Jejich vnitřní osobní problémy je však přivedly do blízkosti fundamentalistického kazatele. V těchto školách totiž dostává typická nespokojenost mladých bezprostřední odpovědi v islámském náboženství. Na všechny problémy jakéhokoliv druhu dává islám jen náboženskou odpověď. „Místo, aby se problém analyzoval např. z politického hlediska, místo aby se bojovalo za spravedlnost, snad ve spolupráci křesťanů i muslimů, mohou říct: – My bojujeme ve jménu islámu.“ Analyzujeme-li muslimské učení, můžeme vidět, že právě tento druh výuky je příčinou terorismu.

Mladí lidé, kteří dříve nosili západní oděv, změnili pod vlivem imánů svůj zevnějšek a nechávají si růst plnovous. Zvláště nápadné je to při poutích do Mekky, při kterých jsou mladí doslova manipulováni. Islámské ženy, které měly zcela západní způsoby, po návratu z Mekky začaly nosit závoj a šaty dlouhé až k zemi. To koresponduje se změnou mentalitou a odmítáním Západu, s krizí identity a duchovním zoufalstvím. To pro ně znamená, že udeřila hodina fundamentalismu. Muslimové popisují náboženství jako řešení všech problémů a dívají se na Západ bez kompromisů a radikálně. Jediné řešení vidí v džihádu, tj. v rozbití Západu. Pro nedostatek vzdělání nejsou muslimové schopni analyzovat západní kulturu. Zvláště „evropský islám“ se domnívá, že pro posuzování jiné kultury je možno použít stejná kritéria jako ta, která platí v čistě muslimských zemích.

To, co v Koránu připomíná křesťanství, není pro muslima křesťanského původu, protože pro muslima Korán byl přímo diktován Alláhem a nejsou v něm možné žádné jiné, tím méně historické vlivy.

MUSLIMSKÁ NESNÁŠENLIVOST

Do Saúdské Arábie není dovoleno dovézt Bibli. Jakékoli neislámské náboženské úkony, zvláště pak kázání a misijní působení je zakázáno pod nejpřísnějšími tresty. Platí to i pro náboženské aktivity v soukromých bytech. Saúdská náboženská policie zatkla indické křesťany, protože si dovolili kázat. 27 % obyvatelstva jsou „gastarbeitři“, mezi nimi je asi 4,5 % křesťanů. Pro náboženské úkony bylo mnoho z nich zatčeno nebo vypovězeno ze země.

SVATOPETRSKÁ BAZILIKA OPĚT DOMEM MODLITBY

Od září platí ve svatopetrské bazilice nová pravidla, která omezují hluk turistických výprav. Průvodci smějí hovořit pouze do „šeptáku“, turisté musejí mít sluchátka. Už půl hodiny před odpolední mší v 17.00 hodin hromadné prohlídky končí. Bazilika se tak stává prostory pro modlitbu a rozjímání. Změny nastaly na přání papeže Benedikta XVI., který chce vrátit kostel věřícím a vytvořit zde atmosféru, jež vyvízí k modlitbě.

Zenit – Res Claritatis

Podle Kath-net

Evropa pro Krista

„Globalizování modlitby“ – nová evropská ofenzíva modlitby a vzdělávání

„Evropa pro Krista“ se nazývá akce, kterou vyhlásila „Kirche in Not“ – Církev v nouzi, velké humanitární dílo, jež založil známý premonstrát P. Werenfried van Straaten. K předsednictvu nového díla patří mj. zástupce Bavorska u EU v Bruselu Hubertus Desseloch a předsedkyně „Křesťanských demokratů pro život“ Mechtilda Löröová. Akci „Evropa pro Krista“ podporuje také bývalý polský ministr zahraničí Wladyslaw Bartoszewski, italský ministr kultury a filosof Rocco Buttiglione a čestný prezident Panevropy Otto von Habsburg. Nejen v „druhém“ a třetím světě existuje nouze, ale i v celé Evropě je strašná nouze duchovní, která hrozí katastrofou. A proto „Kirche in Not“ dala impuls k modlitební iniciativě, která startuje v těchto dnech po celé Evropě.

Akci „Europe für Christ“ – „Evropa pro Krista“ se rozumí nadstranická a nadkonfesní iniciativa s cílem duchovně a společensky obnovit Evropu. Snaží se získat ke spolupráci co největší množství skupin a hnutí.

K této iniciativě přispělo rozhořčení nad vesměs evropskými problémy: byl ignorován milion podpisů pro zakotvení Boha do preambule evropské ústavy; italský kandidát do Evropské komise Buttiglione byl odmítnut jako praktický katolík pro své náboženské přesvědčení; ve stále větším počtu evropských států se legalizují a podporují embryonální výzkumy atd. „Společnost je rozvrácená,“ říkají iniciátoři akce „Evropa pro Krista“,

a odpovědí na to má být „globalizování modlitby“.

Centrála akce sídlí ve Vídni; ve svých informačních textech uvádí tyto prostředky: modlitba, informování a aktivní účast křesťanů na veřejném životě. Zdůvodnění: „Kontinent děkuje žitému evangeliumu za největší část své kultury: za solidaritu a lidská práva, za univerzity, nemocnice a katedrály.“

Dnes jsme však ve velkém nebezpečí, že tuto duši Evropy zradíme. Šíří se diktatura relativismu a kultura smrti. Křesťané jsou stále více diskriminováni a zesměšňováni. Politika se stále častěji kloní k tomu, že hodnoty evangeliumem inspirovaného humanismu vyhání do soukromé sféry.

Iniciátorům jde o to, co papež Jan Pavel II. nazval „nová evangelizace Evropy“. Jsou přesvědčeni, že i společnost a politika v Evropě se mohou uzdravit. „Chceme Evropu, která si váží svobody náboženství a svědomí, chceme mladou a dynamickou Evropu, která bude nadějí pro svět.“ Spolupracovat může každý, kdo říká zásadně ANO Evropě nesené křesťanskými hodnotami.

Tagespost 20. 9. 2005

Centrum pro rodinný život, Olomouc zve srdečně rodiny na týdenní zimní pobyt pro rodiče a děti pod názvem Silvestr v Tatrách aneb: **Jak křesťansky prožít příchod Nového roku?** ● 27. 12. 2005 – 2. 1. 2006 ● Slovensko – Vysoké Tatry, Tatranská Lesná ● rekreační středisko DĚTSKÝ RÁJ.

Nabídka programu pro rodiče i děti:

Rekreační – sport a sněžné hryky všeho druhu, túry, vycházky, koupání v termálech, zábavný a tvořivý program pro děti i dospělé.

Duchovní – ranní a večerní modlitba, dětská mše sv., možnost svátosti smíření a rozhovorů s knězem, silvestrovská bohoslužba. Na pobytu bude přítomen kněz.

Cena: plná penze + ubytování v pokoji se soc. zařiz. (omezený počet!) – dospělí a děti nad 12 let: 2940 Kč; děti 3–12 let: 2400 Kč ● polopenze + ubytování v pokoji se soc. zařiz. – dospělí a děti nad 12 let: 2760 Kč; děti 3–12 let: 2280 Kč ● plná penze + ubytování v pokoji bez soc. zařiz. – dospělí a děti nad 12 let: 2700 Kč; děti 3–12 let: 2280 Kč ● polopenze + ubytování v pokoji bez soc. zařiz. – dospělí a děti nad 12 let: 2520 Kč; děti 3–12 let: 2160 Kč, děti do 3 let: zdarma.

Informace a přihlášky: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; přihláška na www.rodinnyzivot.cz.

Další část čteny na pokračování
VÝZVY FATIMSKÉHO
POSELSTVÍ

bude z technických důvodů
vedena až v příštím čísle.

O zkušenosti, jak je důležité prohlubovat svou víru

„Objevila jsem: naše víra je rozumná!“

Protože jsem vyrostla v rodině silně poznamenané katolickou vírou, dlouho jsem nepociťovala potřebu klást si otázky o víře, kterou jsem přijala od otce a od matky. Ale již brzy po začátku studia medicíny jsem musela konstatovat, že si moje víra a přírodovědecké poznatky zdánlivě protřečují.

Jaký to byl šok! Víra, která převážně spočívala na krásných pocitech při modlitbě, mi nemohla dát odpověď nebo vysvětlení důležitých otázek lidského bytí. Existuje opravdu duše, a jestliže ano, jak mohu její existenci vysvětlit druhým? Jak to bylo s evolucí? Je vůbec potřebný nějaký stvořitel, nebo je všechno čirá náhoda? Nebo rozdíl mezi opicí a člověkem: genetická podobnost je přesvědčující; co nás odlišuje a jak o tom argumentovat? Takové a podobné otázky na mě dolehly a nezodpovězené otázky zatemnily moje přátelství s Bohem.

Šťastným vedením nebe jsem se tehdy dostala do modlitebního společenství. V jeho přednáškách jsem začala chápat, že Bůh nás ne nadarmo stvořil jako rozumné bytosti. Se vším, co jsme, ho máme hledat. Tedy nejen svým srdcem, ale také svým rozumem.

Srdce se totiž mate mnoha pocity a sklony, ale zbrání vzdělaného rozumu můžeme přestat temnou noc víry. Protože jestliže se naše víra zakládá pouze na citech, může podobně jako láska, která se opírá jen o zamilovanost, začít vrávorat, neboť Bůh chce, abychom ho milovali pro něho samotného a nikoliv pro krásné pocity, které nám někdy daruje při modlitbě.

Moje nové poznání mi pomohlo nejen růst v mé osobní víře v Boha a v hlubším poznávání pokladů Církve, ale byla jsem schopna také lépe odpovídat na často provokativní otázky svých kolegů. Povzbuzeni těmito zkušenostmi, začali jsme pořádat vzdělávací cyklus s bratry z Marcheggu (Kongregace sv. Jana založená P. G. Philipem).

Přednášky o víkendech nebyly vždy lehké k pochopení a nejdříve jsem si připadala jako malý trpaslík před obrovskou horou, ale postupně jsem si zvykla přizpůsobit svůj rozum hutné stravě a dnes mám z toho každodenní prospěch. Když se ohlédnu zpět, myslím, že bych bez filosofického a teologického vzdělání svou víru v Boha zcela ztratila.

Tímto malým svědectvím bych chtěla povzbudit všechny, kteří nerozumějí všemu v učení církve anebo mají pochybnosti o Boží existenci (první příčině všeho, jak nás učili), aby vyhledali podobný vzdělávací kurz. Ale prosím i všechny křesťany, kteří jsou zdánlivě pevní ve víře, aby nenechávali ležet ladem sílu svého rozumu, protože sv. Petr nás ve svém listě vybízí, abychom byli připraveni dát jiným odpověď o naději, která nás naplňuje.

Vision 2000 – 5/2005

Překlad -Iš-

**DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO v Ruženeckém kostele
v Českých Budějovicích v sobotu 15. října 2005 ve 14.00 hod.**

Program: 1. Modlitba svatého růžence ● 2. Modlitba za Svatého otce
● 3. Svátostné požehnání ● 4. Čtení poselství a výklad k tomuto poselství z knihy " Kněžím, přemilým synům Panny Marie " ● 5. Zsvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie ● 6. Mše svatá. Hlavní celebrant - Mons. Jiří Paďour OFMCap., sídelní biskup.
Předpokládáné ukončení večeřadla v 16.30 hod.
Srdečně Vás zvou, a zvláště kněze, kterým je blízká Panna Maria, modlitební skupiny mariánského kněžského hnutí z Č. Budějovic a okolí a P. Viktor Frýdl - kněz spolupodpovědný za MKH v českých diecézích.

HUDEBNÍ SKLADATEL ZDENĚK POLOLÁNIK JUBILANTEM

Významný současný hudební skladatel Zdeněk Pololánik oslaví 25. října 2005 sedmdesáté narozeniny. Děkovno bohoslužbu bude slavit v místě jeho bydliště v Ostrovačicích u Brna v neděli 30. října 2005 v 10 hodin olomoucký biskup Josef Hrdlička.

Zdeněk Pololánik vystudoval brněnskou konzervatoř ve varhanní třídě prof. Josefa Černockého a skladatele a hobojisty Františka Suchého. Poté v rodném městě Brně absolvoval ještě skladbu na Janáčkově akademii múzických umění (1957-1961) u profesorů Viléma Petřelky a Theodora Schaefera.

Je autorem více než 700 hudebních děl, v nichž dominují skladby duchovní, psané k praktickým liturgickým účelům i ke koncertnímu provedení. (Společně s biskupem Josefem Hrdličkou napsal také řadu písní uvedených v Kancionálu.) Je rovněž autorem více než 150 opusů či 450 děl scénické, televizní i filmové hudby a také baletů. Po roce 1989 působil jako varhaník v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a založil na JAMU oddělení duchovní hudby. Jeho skladby se stále hrají nejen v 25 zemích Evropy, ale i v Japonsku, USA, Rusku či na Novém Zélandu. V roce 2001 byl na Velehradě oceněn Řádem sv. Cyrila a Metoděje. Zdeněk Pololánik žije a tvoří v Ostrovačicích u Brna, kde mu obec udělila čestné občanství.

Římskokatolická farnost Kyjov a Město Kyjov pořádají **Koncert Akademického pěveckého sdružení MORAVAN z Brna** u příležitosti 87. výročí vzniku Československé republiky. Koncert, nad kterým převzal záštitu starosta Města Kyjova Mgr. František Lukl, se uskuteční v **neděli 23. října 2005 v 17 hodin ve farním kostele v Kyjově.**

Moravsko-slezská křesťanská akademie Kyjov Vás zve na **setkání s olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem ve čtvrtek 20. října 2005 od 18 hodin ve farním kostele v Kyjově.** Téma besedy: **Rok Eucharistie - šance a výzva.** Následovat bude diskuse a autogramiáda. Před besedou bude v 17 hodin mše svatá sloužená otcem arcibiskupem.

Centrum pro rodinný život, Olomouc zve srdečně rodiny na **Duchovní obnovu pro rodiče a děti nazvanou Rodina a víra aneb Jak jít po cestě boží za ideálem rodiny? - Sv. Hostýn, 4.-6. listopadu 2005.**

Program pro rodiče: Jak si s dětmi povídat o víře? Jak děti vést a jak prohlubovat náš duchovní život? Jaké místo má Bůh v našem životě, manželství, rodině? **Program pro děti:** Katecheze, soutěže a hry pro starší děti, hlídání malých. (Během programu pro rodiče se budou o děti starat katecheté a pečovatelé.) **Program obnovy:** pátek, sobota - přednášky, společná modlitba, adorace, mše sv., možnost svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem; neděle - mše sv., společný program. **Zahájení:** pátek 18.00 hod. (večeře). **Ukončení:** neděle 13.00 hod. (oběd). **Duchovní obnovu vede: P. František Petrik.** **Cena za víkend:** dospělí a děti nad 12 let - lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 600 Kč ● děti do 12 let - lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 250 Kč ● dospělí a děti nad 12 let - lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 700 Kč ● děti do 12 let - lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 300 Kč ● děti do 3 let zdarma - (bez nároku na lůžko a stravu) ● příspěvek na pečovatele cca 200 Kč na rodinu/víkend. **Informace a přihlášky:** Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz; www.rodinnyzivot.cz

Liturgická čtení

Neděle 9. 10. - 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6-10a
Ž 23(22),1-3a.3b-4.5-6
Odp.: 6cd (*Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.*)
2. čt.: Flp 4,12-14.19-20
Ev.: Mt 22,1-14
Slovo na den: *Pojďte na svatbu.*

Pondělí 10. 10. - ferie

1. čt.: Řim 1,1-7
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 2a (*Hospodin uveď ve známost svou spásu.*)
Ev.: Lk 11,29-32
Slovo na den: **Znamení.**

Úterý 11. 10. - ferie

1. čt.: Řim 1,16-25
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 11,37-41
Slovo na den: **Nitro.**

Středa 12. 10. - nez. pam. sv. Radima

1. čt.: Řim 2,1-11
Ž 62(61),2-3.6-7.9
Odp.: 13b (*Pane, ty odplácíš každému podle jeho díla.*)
Ev.: Lk 11,42-46
Slovo na den: **Břemena.**

Čtvrtek 13. 10. - ferie

1. čt.: Řim 3,21-30a
Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a
Odp.: 7bc (*U Hospodina je slitování, hojné u něho je vykoupení.*)
Ev.: Lk 11,47-54
Slovo na den: **Krev všech proroků.**

Pátek 14. 10. - nez. pam. sv. Kalista I.

1. čt.: Řim 4,1-8
Ž 32(31),1-2.5.11
Odp.: 7ac (*Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchran.*)
Ev.: Lk 12,1-7
Slovo na den: **Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo.**

Sobota 15. 10. - památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Řim 4,13.16-18
Ž 105(104),6-7.8-9.42-43
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 12,8-12
Slovo na den: **Kdo se ke mně přizná před lidmi.**

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 10.	10. 10.	11. 10.	12. 10.	13. 10.	14. 10.	15. 10.
Antifona	1136	1150	1166	1181	1197	1213	1734
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1166	1182	1198	1213	1559
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1186	1201	1217	1735
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1170	1557	1202	1218	1735
Prosby	1140	1155	1171	1186	1202	1218	1724
Záv. modlitba	721	1156	1171	1557	1202	1558	1560
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1192	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1196	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1180	1557	1211	721
Prosby	1135	1149	1165	1180	1196	1211	811
Záv. modlitba	721	721	1165	1181	1557	1212	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

EVROPA (Její základy dnes a zítra)
Joseph Ratzinger

Ještě jako kardinál se Joseph Ratzinger často vyjadřoval na téma evropské ústavy. K problematice se vrací i v této knížce. Ptá se mimo jiné, jaký je původ Evropy a kde jsou její hranice, kdo má právo nazývat se Evropanem a vstoupit do nové Evropy apod. Zdůrazňuje duchovní kořeny Evropy, morální základ politiky Evropské unie a odpovědnost za mír v Unii i ve světě. Nebude-li se Evropská unie zakládat na těchto hodnotách, hrozí jí podle Ratzingera nebezpečí, že mezi důvody jejího vzniku převládne čistě pragmatické a ekonomické hledisko, které může mít negativní dopad nejen na zahraniční politiku Unie, ale koneckonců i na život samotných jejích občanů. Přítomnost i budoucnost Evropy proto závisí do značné míry na tom, jak se postaví právě k těmto otázkám.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 104 stran, 149 Kč

MODLITBA PŘED SPANÍM

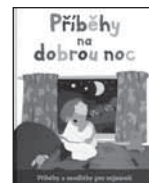
Část breviáře, která vyšla v samostatném svazku. Texty jsou vybrány z českého vydání Denní modlitby církve a shodují se s texty potvrzenými Kongregací pro bohoslužbu dne 5. prosince 1985. Lze zakoupit ve dvojím provedení vazby – pevné a brožované.

Karmelitánské nakladatelství, 170x112 mm, 48 stran, váz. – 69 Kč, brož. – 39 Kč

PŘÍBĚHY NA DOBROU NOC
Lois Rock – ilustrace Alex Ayliffe

Deset hezkých příběhů pro nejmenší, přibližujících známé úryvky z Bible. Každý příběh je zakončen krátkou prosebnou modlitbou o požehnání. Text je bohatě doprovázen pěknými barevnými ilustracemi, kniha je vytištěna na křídovém papíře.

Doron, váz., 240x190 mm, 128 stran, 239 Kč

DVD

PROCHÁZKA KOSTELEM
(Malý průvodce pro děti)

Alois Kánský – ilustrace Martina Špirková
Animované obrázky doprovázené slovem zábavnou formou odkrývají svět katolické víry. Na tomto DVD se mohou děti (a nejen ty) dovést vše o kostele – jeho stavbě, výzdobě apod.

Doron, 28 minut, 299 Kč

OD ADVENTU DO ADVENTU
(Křesťanské putování rokem)

Jan Kotas – ilustrace Martina Špirková
Toto DVD ukazuje, jak a proč dnes v rodinách a v kostele během roku slavíme různé dny. Vysvětluje, jak mnoho svátečních zvyků vzniklo a odkud pocházejí a jak to vše souvisí s naším životem.

Doron, 28 minut, 299 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávkový týdeník a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.